

Випробування

КУПИТИ

Про книгу

Одного ранку 2014 року студент елітного коледжу — Тео — прокидається, залишаючи кохану Дені спати у ліжку, та йде в невідомому напрямку. Відтоді від Тео жодної звістки. Минає десять років, та Дені ніяк не може змиритися зі зникненням хлопця, хоча, здається, всім байдуже, навіть його власному батькові. Дівчина повертається до навчального закладу як професорка історії, але всюди її переслідують привиди минулого. У загадковому зникненні Тео, схоже, замішана компанія, що створює й проводить випробування ліків від хвороби Альцгеймера, на яку хвора матір Дені. А за стінами коледжу також ховається безліч секретів...

Пролог

2014

Тео відчайдушно намагається одягнутися як можна тихіше, щоб не збудити Дені.

Він лишає свої особисті речі у неї в кімнаті. Футболки, у яких вона спить. Запасну білизну, зубну щітку, хоча вона й не проти, коли він користується її. Декілька дисків. Зокрема, диск Джефа Баклі, який вона слухає на повторі, хоча нібито це він набагато відданіший фанат. Один із навчальних посібників, чималенький том, який він повинен знати на зубок.

Ніщо із цього більше не має значення.

Він просинається вночі, абсолютно впевнений у своїх діях.

Проте зараз, коли спостерігає за Дені уві сні, йому в серце закрадається сумнів.

Вона має спокійний вигляд. Волосся розкидане по подушці одномісного ліжка, яке вони ділять, коли він залишається на ніч. Підклала одну руку під щоку, а іншу під підборіддя. Вона завжди згортається калачиком, коли спить. Це одна з тих рис, за яку він її любить. На голову вищий, він може обійняти все її тіло, коли лежить позаду. Любить, як її волосся лоскоче йому підборіддя і як під його рукою здіймаються її груди від дихання. Любить запах її шкіри і завжди гаряче тіло, попри холодні ноги та долоні.

Тео жадає Дені. З першої зустрічі.

Треба рухатися далі. Він не може зупинитися, не може відмовити себе від подальших дій.

У вікна лиється світло ліхтарів зі скверу коледжу, допомагаючи відшукати йому черевики: один десь на підлозі, інший — заштовхнутий під ліжко.

Вони поспішали зайнятися коханням; вона була трохи напідпитку й розпечена, йому потрібно було заспокоїти свої думки й загубитися в ній.

Він обіцяв глянути на зламаний карниз у кімнаті, якщо ніхто з персоналу не прийде. Хоча й не зовсім мастак з інструментами. І не зовсім вправний. Але йому здалося, що так сказати буде по-чоловічому. У двадцять Тео повинен був знати хоча б, як користуватися викруткою, хіба ні? Але як би він мав

знати, якщо виріс із людьми, що були наготові виконати за нього усю тяжку роботу?

Дені перевертається, і Тео бореться з бажанням повернутися назад у ліжко до неї, щоб обійняти її і чекати на пробудження.

Він би міг все розповісти.

Але це означало би вплутати її в його проблему, і він просто не міг так вчинити. З багатьох причин.

Біль, яким поділилися, зовсім не зменшений вдвічі. Це просто біль, якого стало більше. Так говорив його батько.

Тео повинен бути сильнішим.

Він повністю одягнувся, і Дені почала трохи сопіти, її губи привідкрилися.

Бути настільки закоханим зарано у двадцять. Вони обоє це казали. І казали, що це неважливо. Що не можуть одне без одного. І так продовжувалося вже вісімнадцять місяців із моменту, як зустрілися очима в барі коледжу.

Він дозволяє собі лишень одне: нахилиється над нею, мовчазний, як скеля, і вдихає, коли вона видихає. Її подих досі пахне м'ятною зубною пастою, якою вона чистила зуби перед сном, проте пробивається і щось солодке. Сидр. Його найменш улюблений напій, але єдиний, який вона може собі дозволити, а вона ж бо завжди наполягає на тому, щоб платити за себе. Він міг купити їй шампанське, якби, звісно, бар хоч раз запропонував таке. Вона заслуговує на це. Заслуговує на все найкраще. Проте Дені не дозволяє.

Він дивиться на неї востаннє, немов робить знімок у пам'яті. Її довге каштанове волосся, темні брови та вії, невеликий горбик на носі, вилиці, ямочка на лівій щоці та маленька родимка біля губ.

Думає: *«Я люблю тебе, Дені Мак-Лохлайнн».*

Потім Тео іде до дверей. Сумнівається знову, коли кладе руку на дверну ручку. Страх повертається — відчуття, що, можливо, це не найкращий вихід, навіть якщо він так вважає.

Прокидається раціональність. Дурна емоційність не повинна застилати йому очі.

Він повертає ручку.

«Вона потім все зрозуміє», — каже собі.

Тихо зачиняє за собою двері.

Тео не має жодної гадки, що наступного разу Дені побачить його аж через десять років.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ